

Ks 5961/13

(I Kp 5961/2013)

28. 08. 2014

REPUBLICA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V KOPRU

SKLEP

Višje sodišče v Kopru je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Mara Turk kot predsednica, Aleš Arh in Franc Drešar kot člana

ter Alison Belič kot zapisnikarica,

v kazenski zadevi zoper obtoženega **Braneta Goršeta**, ki ga zagovarjata odvetnika Emil Zakonjšek in odvetnik Mitja Jelenič Novak, oba iz Ljubljane,

zaradi **kaznivih dejanj po drugem v zvezi s prvim odstavkom 234.a člena Kazenskega zakonika (KZ) in drugih,**

o **pritožbi obtoženca zoper sklep Okrožnega sodišča v Kopru z dne 8.8.2014 opr. št. I Ks 5961/2013,**

na seji **27. avgusta 2014**

SKLENILO:

1. Pritožba obtoženega Braneta Goršeta se kot neutemeljena zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

1. Okrožno sodišče v Kopru je z izpodbijanim sklepom ob preizkusu pripornih razlogov po uradni dolžnosti uvodoma navedenemu obtožencu, pripor iz razlogov po 1. in 3. točki prvega odstavka 201. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP), podaljšalo.
2. Zoper sklep se iz vseh pritožbenih razlogov pritožuje obtoženec sam. Predlaga, da sodišče druge stopnje pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da mu pripor odpravi.
3. Pritožba ni utemeljena.
4. Obtoženec pretežni del pritožbe posveča vprašanju obstoja utemeljenega suma kaznivih dejanj, glede katerega meni, da ni podan, oz. da mu kazniva dejanja, za katera je bil spoznan za krivega, niso bila dokazana. V zvezi s temi, sicer obširnimi navedbami je potrebno pojasniti sledeče. Utemeljen sum, kot osnovna predpostavka za odreditev pripora se ugotavlja skozi celoten kazenski postopek, saj mora biti ocena konkretnih dejstev in okoliščin, ki utemeljujejo sum kaznivega dejanja, podana najprej pri odreditvi pripora, nato po vložitvi obtožnice in končno ob izreku obsodilne sodbe. Če mora sodišče v prvih dveh primerih, še posebej pri odreditvi pripora, skrbno in tehtno oceniti vsa dejstva in dokaze, ki utemeljujejo sum storitve kaznivega dejanja, pa ta sum v primeru izreka obsodilne, pa čeprav še nepravno močne sodbe, preide v gotovost, kar je tudi razumljivo, saj sicer sodišče obtoženca ne bi spoznalo za krivega. Zato v takem primeru ni potrebno niti smiselno, da bi se sodišče v sklepu o podaljšanju pripora ob izreku sodbe ukvarjalo z utemeljenim sumom storitve kaznivega dejanja, temveč bo to storilo šele kasneje, ko bo v pisnem odpravku sodbe podalo dokazno oceno in druge relevantne okoliščine, kot so predpisane v sedmem odstavku 364. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP). Stranki postopka bosta nato dokazno oceno lahko izpodbijali v pritožbi zoper sodbo, o utemeljenosti vloženi pritožbi pa bo odločalo sodišče druge stopnje. Glede na pravila stvarne pristojnosti se zato sodišče prve stopnje, ko odloča o podaljšanju pripora, ne more spuščati v pravilnost izrečene sodbe, niti tega v tej fazi postopka ne more storiti sodišče druge stopnje, kadar, kot v konkretnem primeru, odloča o pritožbi zoper sklep o podaljšanju pripora. Zato pritožbenim navedbam, kolikor izpodbijajo obstoj utemeljenega suma posameznih kaznivih dejanj, ni moč slediti, prav tako pa pritožnik glede na obrazloženo nima

prav, ko meni, da bi moralo sodišče prve stopnje pri odločanju o podaljšanju pripora, upoštevati tudi navedbe iz že vloženi pritožb zoper sodbo.

5. Sodišče prve stopnje je izpodbijani sklep izdalo na podlagi drugega odstavka 207. člena ZKP, ko je moralo po poteku dveh mesecev od zadnjega sklepa o priporu, preizkusiti, ali so še dani razlogi za pripor. Preizkus obstoja pripornih razlogov pa ne pomeni ponovno ugotavljanje pravilnosti okoliščin in dejstev, ki so narekovale odreditev pripora iz posameznega pripornega razloga temveč se mora sodišče omejiti le na oceno, ali so se te okoliščine od zadnjega sklepa o priporu kakorkoli spremenile. V postopku je bilo že večkrat ugotovljeno in tudi pojasnjeno, katere so tiste konkretne okoliščine, ki utemeljujejo obstoj obeh pripornih razlogov, to je begosumnosti in ponovitvene nevarnosti po 1. in 3. točki prvega odstavka 201. člena ZKP, obtoženec pa v pritožbi ne pove, katere so tiste okoliščine, ki naj bi se od zadnjega sklepa o priporu toliko spremenile, da bi zahtevale drugačno odločitev od izpodbijane. Zato pritožbene navedbe, ko ponovno izpodbijajo obstoj obeh pripornih razlogov, niso utemeljene, prav tako pa mu ni moč slediti ko navaja, da iz izpodbijanega sklepa ne izhaja sorazmernost med posegom v pravico obtoženca do osebne svobode in zagotavljanjem varnosti ljudi kakor tudi potrebnost zaradi poteka kazenskega postopka glede na to, da je ta že končan. Navedeno ugotovitev je namreč sodišče prve stopnje podalo v zadnjem stavku v izpodbijanem sklepu glede načela sorazmernosti pa je sicer res, da se obtoženec nahaja že dalj časa v priporu, vendar na drugi strani tudi ne gre prezreti dolžine zaporne kazni, ki mu je bila izrečena s strani prvostopenjskega sodišča in s tem tudi nevarnost, da bi na prostosti pobegnil. Zato sodišče druge stopnje soglaša z prvostopenjskim sodiščem da je podaljšanje pripora še vedno neogibno potrebno. Ker teh zaključkov obtoženec ni uspel omajati, je sodišče druge stopnje njegovo pritožbo na podlagi tretjega odstavka 402. člena ZKP kot neutemeljeno zavrnilo.

Koper, 27. avgust 2014

Zapisnikarica:
Alison Belič, l.r.

Predsednica senata:
Mara Turk, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom

Podpis pristojne
sodne osebe:

